

Više od 20 miliona eura naduvane su fakture za izgradnju postrojenja za prečišćavanje otpadnih voda u Bečićima, pokazuju svjedočenja pojedinih aktera, nalazi iz izvještaja dva nezavisna eksperta i drugi dokumenti u koje su imali uvid Centar za istraživačko novinarstvo Crne Gore (CIN-CG), Balkanska istraživačka regionalna mreža (BIRN) i Monitor. Brojni radovi su izmišljeni ili precijenjeni, a u postrojenja ugrađivan lošiji materijal i fakturisan skuplji, tvrde eksperti. Kompanija WTE pored naplaćenih oko 42 miliona eura, traži još 35,34 miliona. Budvu će dodatno pogoditi milionski troškovi arbitraža. Specijalno državno tužilaštvo se još bavi „istražnim radnjama“ Budva, uz to, nije riješila svoj ključni ekološki problem, jer je na izgrađeno postrojenje priključen samo uži dio grada, dok se fekalne vode sa teritorije Jaza, Petrovca i Buljarice i dalje izlivaju u more, a nije izgrađena i kanalizaciona mreža za Sveti Stefan. Tri miliona je opljačkano iz opštinske kase lažnom fakturom i prije početka radova, što je već dokazano na sudu. Mimo toga, slovenački ekspert dr Jože Duhovnik, koga je angažovala nova lokalna vlast poslije pobjede na izborima 2016. godine tvrdi da vrijednost izvedenih radova od 41,4 miliona eura, koliko je prijavila njemačka kompanija WasserTechnik Essen (WTE), treba umanjiti za precijenjenih 12,629 miliona eura. Finansijska ekspertkinja Ilinka Vuković, koja je radila i za budvansku opštinu i za Specijalno državno tužilaštvo (SDT) pronašla je druge sporne fakture čiji iznosi premašuju 3,5 miliona eura, dok je održavanje postrojenja tokom pet i po godina fakturisano 500 do 700 hiljada eura godišnje više od realne vrijednosti. Budvanskoj opštini prijeti opasnost da izgubi još desetina miliona u pokrenutim međunarodnim arbitražama, vezanim za ovaj projekat. Prva je zakazana u Frankfurtu 9. februara naredne godine. Od opštine je WTE naplatila između 12,5 i 13,8 miliona eura (o čemu se spori sa lokalnim vlastima) i aktivirala Vladinu garanciju od 29,3 miliona, ali traži još 35,34 miliona. Druga arbitraža se priprema u Ženevi. Sve to za Budvu znači i dodatne milionske troškove. Za naduvane fakture, izmišljene radove i usluge, ugradnju jeftinijeg i lošijeg materijala, a uračunavanje kvalitetnijeg i skupljeg, još niko nije odgovarao. Izuzetak je pomenuta pljačka prva tri miliona, gdje je sporazum o priznanju krivice tadašnji potpredsjednik Demokratske partije socijalista (DPS) i neformalni šef Budve Svetozar Marović sa trojicom saradnika potpisao sa SDT-om. Uz brojna nedjela, on je priznao da je bio organizator i u ovom. Novac je, prema dokumentima SDT-a, poslužio da Marović namiri dio privatnog duga izvjesnom biznismenu Gojku Kapisodi i za to je dobio simboličnu kaznu od tri mjeseca zatvora. Ni SDT, ni Viši sud koji je prihvatio sporazum, nisu ga obavezali da vrati Opštini ukradene milione, a zatvor je izbjegao odlaskom u Beograd, gdje se i sada nalazi. Tadašnji direktor njemačke podružnice WTE Otpadne vode Budva Ginter Faust, koji je izdao lažnu fakturu i dalje usmjeravao novac izvukao se iz svega kao svjedok saradnik. Istražnim radnjama koje su „u toku“, SDT se

pravda za to što nisu razotkrivene druge mahinacije i odgovorne osobe.

Da se gradi i - ugradi

Njemačka kompanija WTE je 8. jula 2009. potpisala sa Opštinom Budva takozvani DBFO ugovor (dizajn-izgradnja-finansiranje-upravljanje) o izgradnji tri prečistača otpadnih voda - Bečići, Jaz i Buljarica - kao i kanalizacione mreže na Svetom Stefanu za kapacitet dovoljan za 130 hiljada stanovnika. Vrijednost projekta je bila 58,56 miliona eura plus kamate i varijabilni troškovi, s tim da ukupna investicija ne pređe tenderski limit od 85 miliona. Ugovor je predviđao i godišnje troškove upravljanja od 1,7 miliona eura do 2042. godine, a Budva je trebalo da otplati investiciju do 2034. godine. Projekat je samo djelimično završen, kada je u julu 2014. godine počeo probni rad prečistača u Bečićima, koji je u oktobru i svečano pušten u rad. Dva mjeseca od sklapanja ugovora, Njemci su osnovali firmu kćerku WTE Otpadne vode Budva DOO. Ona je sa matičnom firmom u Esenu potpisala ugovor o zajmu početkom juna 2010. godine od 61 milion eura za finansiranje projekta. Kao obezbjeđenje da će posao biti dobro urađen Njemci su predali Opštini garanciju Bayerische Landesbank iz Nirnberga 9. jula 2009. godine na 4,25 miliona eura. Važila je do 8. jula 2014. a tadašnja lokalna vlast DPS-a nije tražila produženje. Nezvanično objašnjenje jednog od tadašnjih opštinskih rukovodilaca za CIN-CG/BIRN/Monitor je da su ih Njemci usloveli da odustanu, kako ne bi tražili da odmah plate već nagomilane fakture za radove, jer je kasa bila prazna. Vlada je, sa druge strane, 16. oktobra 2010. godine dala garanciju, naplativu na prvi poziv i bez prava protesta, od 29,3 miliona eura za polovinu osnovne investicije. Pet mjeseci ranije je i tadašnji gradonačelnik Rajko Kuljača izdao opštinsku garanciju na 66 miliona eura, mada za to nije imao saglasnost Vlade i odluku lokalnog parlamenta, kako je predviđeno zakonom. Garanciju Vlade WTE je aktivirao 18. decembra prošle godine, a Kuljačina je tema arbitraže u Frankfurtu. Sagovornici CIN-CG/BIRN/Monitora koji su ranije bili visoko pozicionirani u DPS-u tvrde da je projektu prečistača „prethodio i dogovor Svetozara Marovića i državno-partijskog vrha“. Marović je dugovao privatnim licima, što su za CIN-CG/BIRN/Monitor potvrdila i dvojica povjerilaca uz uslov anonimnosti, ali i Prvoj banci u vlasništvu Aca Đukanovića, brata tadašnjeg premijera, a sada predsjednika Mila Đukanovića. Sagovornici iz DPS-a navode da je „smišljeno“ da se dugovi vrate i preko postrojenja u Bečićima kroz fiktivne i „višestruko naduvane fakture na račun kvaliteta i obima radova“, te da su Njemci na to pristali. Postojanje takvog dogovora, iz službe za informisanje predsjednika Đukanovića su kategorično demantovali: „Ne. Nikada takva ideja nije pomenuta. A da jeste, svakako ne bi bila prihvaćena“. Marović je odbio da odgovori na tvrdnje bivših partijskih kolega. Predstavnici investitora su, takođe, negirali optužbe za ovu

korupciju. Iz Prve banke su odgovorili da njihovi predstavnici "...nijesu imali saznanja, niti učestvovali u dogovorima koje ste naveli". Pozivajući se na zakonski ustanovljenu bankarsku tajnu, sa iste adrese su za CIN-CG/BIRN/Monitor rekli da nisu u mogućnosti da odgovore na pitanje o tome da li su Marović i Property Investments izmirili dugove Prvoj banci i u kom obimu, ako jesu kada i na koji način, a ako nisu kako je banka obezbijedila potraživanja. Sporazum o priznanju krivice koji je Marović sklopio sa SDT-om, kao i fakture koje je lokalni WTE ispostavljao Budvi i do kojih je došao CIN-CG/BIRN/Monitor potvrđuju dio navoda izvora iz DPS-a.

Naduvano od kosidbe do održavanja

Ubrzo po promjeni lokalne vlasti u Budvi oktobra 2016. godine, otkriveno je da su ukradena tri miliona eura, bili samo jedna u nizu malverzacija. Bivši gradonačelnik Dragan Krapović kaže za CIN-CG/BIRN/Monitor da je početni problem bio što je odlaskom DPS-a sa vlasti nestala i dokumentacija: „Nismo zatekli čak ni osnovni DBFO ugovor, jer je SDT odnio dokumentaciju bez reversa i nije je vraćao. Arhiva je bila u rasulu“. Opština je uspjela da pribavi nešto dokumentacije i krene u reviziju. „Za posao je odabran dr Jože Duhovnik iz Slovenije, sa impresivnim međunarodnim referencama“, kaže Krapović. Sumnjive fakture su počele da isplivavaju. Tako je, već na početku, za košenje trave, uklanjanje žbunja, drveća i panjeva na terenu predviđenom za postrojenje na površini od 22.478 metara kvadratnih naplaćeno 56.195 eura, ili 2,5 eura po kvadratu što je bar 20 puta više od uobičajene cijene. Preduzimači koje je kontaktirao CIN-CG/BIRN/Monitor rekli su da je cijena između sedam i deset centi, a na toliku površinu bi dali popust. Đorđije Vujović, odbornik u SO Budva za CIN-CG/BIRN/Monitor kaže da je još 2011. godine čuo od jednog direktora u Tradeunique (WTE-ov podizvođač) da su radnicima iz Ulcinja dali šest hiljada na ruke „a investitor se ugradio 50 hiljada u fakturi ispostavljenoj Budvi“. Vujović je na sastanku kod tadašnjeg gradonačelnika Lazara Rađenovića direktno pitao Ralfa Šredera, izvršnog direktora WTE Essen, da li je istina da kroz projekat treba da se vrati Marovićev dug pomenutom Kapisodi od pet miliona eura. Odmah nakon prve, stigla je „ugradnja“ za zemljane radove i nivelaciju terena. On naglašava da su radovi na opremi prečistača precijenjeni za 5.282.218,27 eura: „Tehnička knjiga definira kvalitet opreme i materijala za ugradnju. Na terenu smo zatekli nizak kvalitet, lošije karakteristike opreme i samog materijala. Cjevovodi su već bili raspucali. Ugradili su armaturu za jeftinije pumpe (25-30 odsto) za koje treba manje materijala. Ipak, nadzor im je priznao cijenu kao da su najboljeg kvaliteta“. Slovenci su ustanovili da su građevinski radovi naduvani za 2,92 miliona, izrada projektne dokumentacije za 1,613 miliona, pribavljanje građevinskih dozvola za 0,922 miliona. Osporili

su i 1,89 miliona za plaćanje internog nadzora njemačke firme.

„Po zakonu, poslove nadzora treba platiti Opština, jer je on najbitniji u procesu realizacije projekta. Ovdje je WTE platio svoj interni nadzor koji je potvrđivao brojke koje odgovaraju WTE-u. Na kraju je faktura poslata Opštini da je plati, što je nečuveno i protivzakonito“, objašnjava dr Duhovnik za CIN-CG/BIRN/Monitor. WTE Otpadne vode Budva pod palicom Gintera Fausta, nastavlja izdavanje sumnjivih faktura koje očekuje da Opština plati. Finansijski vještak Ilinka Vuković na 99. strani svog izvještaja kaže: „...imajući u vidu izuzetu dokumentaciju WTE od strane Tužilaštva, imala sam prilike da vidim da postoji faktura u ukupnom iznosu 3.145.000 eura, po osnovu koje je prikazan trošak i obaveze prema matičnoj firmi (u Esenu), a u opisu su različite vrste „sastanaka i pregovora...“ U toj fakturi (oktobar 2009-septembar 2010) su veoma uprošćene stavke, a bodu oči velike i okrugle cifre: izrada organizacionog koncepta - 350 hiljada eura, pregovori sa Opštinom Budva - 200 hiljada, izrada garantnog naloga - 420 hiljada, preciziranje detalja ostalih ugovora - 270 hiljada, obrada kreditnog finansiranja -360 hiljada, određivanje uslova isplate - 230 hiljada, tekući trgovinski konsalting i razvoj - 300 hiljada, izrada tehničkog koncepta - 790 hiljada, tehnički pregovori sa Opštinom Budva -155 hiljada i projekt menadžment -70 hiljada eura. Ukupno - 3,145 miliona eura.

„Odmah vidite da sa tom fakurom nešto nije u redu, smrdi na korupciju. Imate projekt menadžment - 70 hiljada, pa druge cifre - 300, 350 hiljada... WTE nas je očigledno smatrao budalama“ kaže Đorđije Vujović.

Još jednu problematičnu fakturu od 535.095,99 eura WTE je ispostavio Opštini, kao navodni trošak pregovora koje su Njemci vodili sa KfW-IPEX bankom od 10. oktobra 2014. do 29. oktobra 2015. Prema izvještaju Ilinke Vuković, pregovori nisu rezultirali kreditom, već samo „ispitivanjem tržišta bez pristanka Opštine Budva kao investitora i taj trošak je trebalo da snosi izvođač radova“. Opština je imala i svoj nadzor projekta - novosadsku firmu Pro-Ing DOO sa kojom je 19. oktobra 2011. potpisala ugovor od 678.600 eura. Osnivač i direktor Goran Vukobratović u razgovoru za CIN-CG/BIRN/Monitor kaže da nije saglasan sa nalazima Duhovnika i smatra da je ono što je Pro-Ing nadzirao urađeno dobro.

„Imajte u vidu da je Pro-Ing vršio samo poslove nadzora iz građevinske struke. Nismo bili nadležni za upravljačke troškove i kontrolu troškova finansiranja projekta, kao ni za fakture iz vremena prije nego smo počeli nadzor“ kaže Vukobratović.

Vuković u izvještaju potencira i problematičnu ulogu firme Pro-Ing Novi Sad, jer je Vukobratović „bio član (tenderske) Komisije i jedan od potpisnika Zapisnika o otvaranju ponuda“, uz opasku da se pominje i kao konsultant za pripremu tendera. Postoji, takođe i Pro-Ing Trade DOO Budva čiji je Vukobratović jedini osnivač i koja je godinama saradivala sa

WTE Otpadne vode Budva. „Očigledan je konflikt interesa“, navodi se u izvještaju Vuković. CIN-CG/BIRN/Monitor ima fakture kćerke firme Pro-Ing Trade DOO Budva ispostavljene WTE-u za poslove „izrade revizorskog izvještaja za dobijanje građevinske dozvole PPOV Budva uključujući cijelu kanalizacionu mrežu i pumpne stanice na području opštine“. Jedna faktura od 100.800 eura je ispostavljena 19. maja 2011. godine, prije nego je majka firma potpisala ugovor o nadzoru. Druga faktura od 39.312 eura je ispostavljena 27. decembra 2011. godine, nakon potpisanog ugovora o nadzoru. Vukobratović tvrdi da „nije postojao sukob interesa u te dvije odvojene usluge“.

„Slobodno provjerite u MORT-u da li ista kompanija može vršiti reviziju projekta i nadzor nad izvođenjem radova. Imate primjer VODACOM-a odnosno tekućeg aktivnog projekta u Kotoru i Titvtu“, ističe Vukobratović. On kaže i da ne vidi u čemu je konflikt interesa ako je bio član tenderske komisije i bio na otvaranju ponuda, „Na tenderu se nudio koncept, a ne detaljni projekat, tako da ja nisam bio unaprijed upoznat sa projektnim detaljima nad kojima je trebalo da imam nadzor. Konflikt interesa bi postojao da sam ja učestvovao u izradi koncepta, što svakako nisam“. Duhovnik ova objašnjenja ocjenjuje kao „tipično balkanska“ ističući da bi „u svakoj normalnoj zemlji ovo bio prepoznatljiv konflikt interesa“.

Njemci ćute do arbitraže

Štefan Zah, menadžer za komunikacije austrijske EVN Grupe, koja je vlasnik WTE-a, priznaje stručnost dr Duhovnika, ali nije želio da odgovara na njegove nalaze. Na pitanje o korupciji i lošem kvalitetu postrojenja, on ističe da je „tužilaštvo nekoliko puta provjeravalo stanje u firmi i postrojenju i da nisu našli ništa protiv WTE-a uprkos čestim javnim optužbama“. Zah kaže i da „postrojenje radi“ i da je WTE uradio „dobar posao“. Postrojenja na Jazu i Buljarici, tvrdi, nisu izgrađena „jer je Opština prodala tu zemlju za gradnju hotela“, što Krapović odlučno negira i kaže da je „sve lako provjerljivo“. Krapović ističe i problem fakturisanih troškova za upravljanje prečistačem koji su Njemci od jula 2014. godine zaračunavali po 1,7 miliona eura godišnje i htjeli da naplate u cjelosti.

„Mi smo rekli da nećemo plaćati upravljačke troškove za nepostojeća postrojenja u Jazu i Buljarici. Meni je onda Šute ponudio da odmah spusti sa 1.7 na 1.2 miliona godišnje, ali da se mi dogovorimo za neke druge stvari“, kaže Krapović.

Hubertus Šute je na mjestu direktora WTE otpadne vode Budva naslijedio Gintera Fausta, umiješanog u pljačku prvih tri miliona eura. Sekretarijat za investicije Budve je saopštio je za CIN-CG/BIRN/Monitor da Opština upravlja postrojenjem od početka ove godine i da su projektovani godišnji troškovi 993 hiljade eura, što je 700 hiljada manje nego kada su fakturisali Njemci. Štefan Zah kaže da su WTE-EVN potraživanja ukupno 77 miliona eura,

koliko ih je, tvrdi, koštao projekat prečistača. On negira da WTE pokušava da naplati i ono što nije izgradio (Buljarica i Jaz). Pravni zastupnik Budve advokat Vladan Bojić objašnjava za CIN-CG/BIRN/Monitor da je „WTE-EVN pokrenuo arbitražu u Frankfurtu oko Kuljačine garancije još krajem prošle godine. Samo takse, podnesci i pripremni materijal do ročišta će koštati Opštinu pola miliona, a prva arbitraža između 1,5 i dva miliona dolara. I arbitražu u Ženevi su pokrenuli zbog navodnog kršenja DBFO ugovora, za slučaj da ne uspiju u Frankfurtu“. Na pitanje CIN-CG/BIRN/Monitor predsjedniku Đukanoviću, o tome da li je nešto preduzeo u vrijeme kada je bio premijer da se WTE-ov posao završi kompletno i kvalitetno, s obzirom da je postojala i garancija Vlade od 29.3 miliona eura, njegova služba je prosljedila odgovor Ministarstva finansija. U njemu se ističe da Vlada „nije, nakon isplate državne garancije, u toku sa daljim dešavanjima oko projekta WTE u opštini Budva“. Vlada, kako je saopšteno, sada nastoji da „definiše način regulisanja obaveza Opštine prema Vladi Crne Gore, odnosno Državi, po osnovu plaćene garancije“.

„Što se tiče samog projekta, njegova realizacija, kao što je to bilo i od početka, pa i nadalje, jeste odnos između dvije strane, odnosno između Opštine i WTE-a, koje bi trebalo da razmotre i dogovore sve aspekte saradnje“, pouka je Ministarstva finansija.

Kada je 2. oktobra 2014. tadašnji premijer Đukanović presjekao crvenu vrpču na postrojenju, istakao je da će novi objekat učiniti morski resurs Budve i Crne Gore „čistijim, kvalitetnijim i bogatijim“. U ime njemačke kompanije direktor Franc Mitermajer je naglasio da je postrojenje izgrađeno „po svim svjetskim standardima“. Svečarske riječi zatrpale su činjenice da je postrojenje u Bečićima, navodno kapaciteta za 90 hiljada stanovnika, samo dio ugovorenog projekta, da nema upotrebnu dozvolu, koju će dobiti tek pola godine kasnije i to samo za četvrtinu izgrađenog, da ne postoji valjana dokumentacija o objektu i izvedenim radovima i da nije upisano u katastar. Šest godina kasnije, more pored Budve je daleko od „čistog i kvalitetnog“. Zbog 24-časovnog izlivanja fekalija na prostoru između dva bečićka hotela sa pet zvjezdica u julu 2019. godine, iz kompanije Iberostar Bellevue rekli su za CIN-CG/BIRN/Monitor, da na sudu od WTE traže milion eura odštete, jer iz te kompanije nijesu odgovarali ni na pozive, a kamoli nešto preduzeli. Prodorni smrad oko postrojenja se i dalje povremeno osjeća i spušta do hotela na obali. Proces prerade kanalizacionog mulja nije ni bio predviđen ugovorom. Odvozi se u Albaniju na divlje depoe o čemu je CIN-CG već pisao. Plivajuće masnoće u akvatoriju Budve i Bečića koje su bile vidljive i ovog ljeta, riješene su ugradnjom novog reduktora - na račun Opštine. Petrovac, Jaz, Buljarica i Sveti Stefan i dalje ispuštaju neprerađene fekalne vode na pučinu, a morske struje i vjetrovi ih vraćaju ka obali.

Budva nije jedina sporna

Zah ističe da su u zadnjih 20 godina realizovali 110 projekata u 20 zemalja i da nigdje nisu „imali problema kao u Budvi“ Projekti WTE, međutim, ne idu glatko ni u drugim zemljama. U Sloveniji imaju tri spora- Kranjska Gora je na sudu, protiv Pivovare Laško su izgubili, a Bled je riješen nagodbom. Moguće je i otvaranje spora u Šentjerneju. U Sjevernoj Makedoniji su problemi riješeni međudržavnim razgovorima na vrhu. Spor u Bugarskoj je riješen arbitražom u Vašingtonu gdje su obje strane dobile manje iznose od traženih. Agencija Rojters je 2014.godine objavila da EVN planira aktivirati 251 milion garancija njemačke vlade nakon propasti projekta spalionice WTE-a u okolini Moskve.

Tri miliona, uz kafu

U januaru 2016. godine policija je uhapsila Gintera Fausta, direktora „WTE otpadne vode Budva“. Pušten je nakon 72 sata. Faust je, u svojstvu svjedoka saradnika izjavio 1. marta 2016. SDT-u da mu je Lazar Rađenović tokom jednog ispijanja kafe u budvanskom lokalu Hemingvej rekao da „bi bilo nužno da se preko jedne građevinske firme, koju tek treba izabrati, plati iznos od tri miliona eura“. Izabran je Tradeunique čiji je vlasnik Mirko Latinović, kasnije svjedok saradnik protiv Marovića. Faust je priznao da tri miliona „potiču iz samog preduzeća WTE sa kalkulacijama koje se odnose na projektne i servisne troškove... S obzirom na cjelokupan iznos projekta (60 miliona) te na činjenicu da godišnje WTE utroši oko 6 miliona smatram da ovaj iznos od 3 miliona eura nije veliki...pa samim tim i ova 3 miliona otplateće opština Budva“. Ranije u ponoćnoj izjavi 14. na 15. januar 2016. godine (Faust je u svojstvu osumnjičenog pred specijalnim tužiocem rekao da je od direktno pretpostavljenog u Njemačkoj Roberta Verta „dobio odobrenje za zaključenje ugovora sa Tradeuniqueom“. Sume koje su okrivljeni priznali su maltene identičnim sporazumima se ne poklapaju matematički, a SDT je preskočio istragu ka centrali WTE-a.

U sporazumima se navodi da je u periodu od 21. juna 2010. do 28. marta 2013. godine u Budvi, Svetozar Marović podstrekao Lazara Rađenovića, tada potpredsjednika opštine, Mirka Latinovića, vlasnika Tradeunique DOO iz Budve i njegovog izvršnog direktora Gorana Bojanića na zloupotrebu službenog položaja. Cilj je bio da se „tri miliona eura, vlasništvo Opštine Budva, iskoriste za vraćanje dugova preduzeća Property Investments i organizatora kriminalne grupe Svetozara Marovića prema Gojku Kapisodi“. Property Investments se od ranije vezuje za porodicu Marović. Bojanić je u ime Tradeunique zaključio „ugovor o inženjerskim uslugama, servisu i uslugama izgradnje kanala“, sa Ginterom Faustom iz WTE Otpadne vode Budva koji je slijedio upute Rađenovića instruiranog od Marovića. Istovremeno je Bojanić potpisao sa firmom Biochem Industries DOO Budva, vlasništvo Stjepana Skočajića, skipera na jahti Marovića, ugovor za „servisne i usluge projektovanja

čija vrijednost je tri miliona eura, iako je znao da Biochem Industries neće obavljati ugovorene poslove, već će iste izvršavati WTE Otpadne vode“. Potom je Rađenović sa računa Opštine prenio novac na račun WTE Otpadne vode, a Ginter Faust ga je prosljedio na račun Tradeunique. Bojanić je onda, po nalogu Mirka Latinovića, prenio na račun Skočajićeve firme prvo 2,808 miliona eura, pa kasnije 200 hiljada, 100 hiljada i 50 hiljada eura. Skočajić je po uputstvima Marovića iznos od 2.4 miliona prenio na račun Gojka Kapisode za dug Marovića i Property Investments nastao po ugovoru o pozajmici iz 2008. godine. Time su, zaključuje se u sporazumu sa SDT-om, Svetozar Marović i firma Property Investments pribavili „protivpravnu imovinsku korist u iznosu od 2,4 miliona, a Stjepan Skočajić u iznosu od 277 hiljada eura“. Skočajić je pomenutu sumu od 277 hiljada podigao sa računa Biochem Industries, ili za svoje potrebe (kako piše u sporazumu sa Marovićem), ili ih je „predao M. R. kako bi namirili troškove preduzeća Property Investments nastalih oko prodaje zemljišta“ (kako piše u sporazumu SDT-a sa Skočajićem). Tako su okrivljeni „Opštini Budva pričinili štetu u iznosu od tri miliona eura“, zaključuje se u sporazumima.

SDT još „preduzima radnje“

Na pitanja CIN-CG/BIRN/Monitora o aferi sa prečistačem, SDT je nakon dugog čekanja poslao šturi odgovor da su “sa okrivljenima Svetozarom Marovićem i Dragoljubom Milanovićem zaključeni sporazumi o priznanju krivice..., nakon čega su sporazumi o priznanju krivice potvrđeni od strane Višeg suda u Podgorici, a isti su rezultirali vraćanjem protivpravne imovinske koristi Opštini Budva u iznosu od 1.096.481,39 eura“. SDT je još naveo da i dalje poduzima „neophodne istražne radnje“. Opština negira da je vraćen novac, a bivši gradonačelnik Krapović ističe da suma koju pominje SDT nema veze sa WTE postrojenjem već sa slučajem Copyright, gdje je Opština Budva oštećena za 3.86 miliona eura kroz seriju fiktivnih ugovora o marketinškoj promociji grada i fingiranog sudskog poravnjanja. Nema veze ni pomenuti Milanović, koji je kao izvršni direktor Gugi Komerc odgovarao za mahinacije sa betoniranjem platoa na Jazu, gdje su održavani mega koncerti Rolingstounsa i Madone. Krapovićeve riječi potvrđuju i sporazumi objavljeni na sajtu SDT. Svetozar Marović je pod tačkom „d“ (jedno od ukupno pet krivičnih djela) osuđen za zloupotrebu službenog položaja putem podstrekivanja na organizovan način u slučaju WTE postrojenja. Za krivična djela a, b, c i d po sporazumu je kao organizator milionskih krađa dobio ukupno godinu dana. Ispada, za svako djelo po tri mjeseca. Marović se obavezao da vrati 1.096.481,39 eura protivpravne koristi koju je ostvarila njegova kriminalna organizacija, ali za tačku „c“ sporazuma za aferu Copyright. Specijalno tužilaštvo, po sporazumu potpisanim sa Marovićem 9. juna 2016. godine, nije tražilo od njega da vrati tri

miliona. Nije ni Viši sud koji je usvojio sporazum u neizmijenjenom obliku. Pravni zastupnik budvanske opštine Vladan Bojić ističe u razgovoru za CIN-CG/BIRN/Monitor da je ovakvo ponašanje pravosuđa nečuveno „jer ako objete trafikku i ukradete par sitnica dobićete minimum pola godine zatvora, a ovdje su ukradeni milioni. Puno građana bi pristalo da robija tri mjeseca, ne za tri miliona, već za trista hiljada pa i trideset hiljada“. Marović je za tačku „e“ ovog sporazuma dobio još deset mjeseci zatvora zbog prevare, kada su mještani preko njegove firme Property Investments prodali zemljište u Kamenovu za 7,5 miliona eura. Krivotvorenim potpisima taj novac iskorišten je kao kolateral za kredit kod Prve banke za Marovićevu firmu. Sporazumom koji je potpisao 16. maja 2016. dobio je još dvije godine zatvora i obavezu da plati novčanu kaznu od pedeset hiljada eura za druge krađe. Prije toga je proveo pet mjeseci u Istražnom zatvoru u Spužu, pa mu je ostalo da odleži još tri godine i pet mjeseci. Sporazume su još potpisali i Lazar Rađenović, Stjepan Skočajić i Goran Bojanić kao članovi Marovićeve kriminalne organizacije. Mirko Latinović i Ginter Faust su dobili status svjedoka saradnika. Rađenović je sporazumom od 16. maja 2015. priznao dva krivična djela, jedno za WTE prečistač a drugo za slučaj Copyright. Osuđen je ukupno na 6 mjeseci ili 3 mjeseca za jedno djelo, isto koliko i Marović kao organizator. Goran Bojanić i Stjepan Skočajić su osuđeni po 6 mjeseci zatvora, duplo više od „podstrekača“ Marovića. Skočajićeva firma Biochem Industries DOO Budva je istim sporazumom kao pravno lice osuđena na uslovnu novčanu kaznu od 100 hiljada eura. Viši sud se i sa ovim saglasio 12. septembra 2017. godine.

Izvor: cin-cg.me